

Θιάσος Β. Ἀργυροπούλου :—«Ἐρως... εἰς τὸ τετράγωνον».

Ὁ θιάσος Ἀργυροπούλου, ἀνασυγκροτημένος χάρις στὴν πρόσληψη τῆς κυρίας Μιράντας Μυράτ, ποὺ ἐγκατέλειψε καὶ αὐτὴ τὸ «Βασιλικὸ θέατρο» καὶ τοῦ κ. Σπύρου Μουσοῦρη, ἠθοποιοῦ εὐδαιμονοφιλῆ, ἔκαμε ἔναρξη τῆς ἐφετεινῆς χειμερινῆς περιόδου μὲ τὴ νέα κωμῶδία τοῦ κ. Δημ. Ἰωαννοπούλου. «Ἐρως... εἰς τὸ τετράγωνον». Ἡ βάση τοῦ καινούργιου ἔργου τοῦ νεαροῦ συγγραφέως, ποὺ, ὡς τώρα γνώρισε ἀρκετὲς ἐπιτυχίες στὸ θέατρο, στηρίζεται στὸ «ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἔχει δικαίωμα στὴν εὐτυχία καὶ ἐλπίζει κάποτε ὅτι αὐτὴ θὰ χαμογελάσει καὶ σ' αὐτόν». Γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ δεδομένο ὁ κ. Ἰωαννόπουλος μᾶς παρουσιάζει ἕναν καθηγητὴ μαθηματικῶν, ἀπονήρευτο, τίμιο, ἀφελῆ καὶ κάπως ρωμαντικὸ, ποὺ ὡς τώρα ἔζησε πάντα σ' ἕνα περιβάλλον αὐστηρῶ, κι' ἐντελῶς δικό του. Μιὰ μέρα ὅμως σὲ μιὰ λουτρόπολιν ὁ καθηγητὴς Ἀνατόλιος Γουλῆς συναντᾷ μιὰ ὡμορφὴ καὶ τσαχπίνια κοπέλλα τὴ Λίτσα. Ὁ χαρακτήρας τῆς, εὐθυμὸς καὶ γεμάτος ὑγεία, τὴ σπρώχνει νὰ γελά μὲ τὸ κάθε τι. Ὁ σεμνὸς κι' ἄκομπος Ἀνατόλιος εἶναι μιὰ μοναδικὴ εὐκαι-

ρία. Αὐτὸς ὅμως ὁ δειλὸς, τίμιος κι' ἀπονήρευτος καθηγητὴς ἐρωτεύεται ἀληθινὰ τὴ Λίτσα, ποὺ διασκεδάζει μὲ τὸ κατόρθωμά της. Ἐπειτα ἀπὸ διάφορα κωμικὰ ἐπεισόδια, ὁ Ἀνατόλιος καὶ ἡ Λίτσα, θὰ πανδρευθοῦν.

Αὐτὴ εἶναι μὲ δυὸ λόγια ἡ ὑπόθεση ποὺ χρησιμοποίησε ὁ κ. Ἰωαννόπουλος γιὰ νὰ γράψει τὴ νέα του κωμῶδία. Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ σεμνοὺς καὶ συμπαθεῖς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ ἡ προηγούμενη ἐργασία του τὸν ἔχει κατατάξει μέσα στις ἐλπίδες τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου. Ἴσως τὸ φετεινὸ του ἔργο νὰναι κάπως συμβατικὸ στὴν ὄλη ὕψος του, ἴσως συχνὰ ὁ διάλογος νὰ μὴν εἶναι θεατρικὸς καὶ ἡ φιλολογία νὰ τὸν καλύπτει, ὅμως ἡ κωμῶδία αὐτὴ ἔχει τὸ χάρισμα μιᾶς γραμμῆς ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς στὸ τέλος, μὲ τοὺς δυὸ ἥρωες ἐπί-σκηνῆς. Ὁ θεατῆς φυσικὰ καταλαβαίνει ἀπὸ τίς πρῶτες σκηνές πῶς θὰ τελειώσει ὁ ἐρωτικὸς αὐτὸς διαξιφισμὸς. Σημασία ὅμως αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ τόση, ἀφοῦ ὁ κ. Ἰωαννόπουλος μᾶς ἔδωσε κάποιες ἐρωτικὲς σκηνές πραγματικὰ συγκινημένες, γεμάτες εἰλικρίνεια καὶ συγκρατημένο πόνο, ἰδίως στὴν τελευταία πράξη ποὺ, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶναι ἡ πληρέστερη ἀπὸ ἀπόψεως ζαθυτέρου ἀνθρωπίνου περιεχομένου. Τὸ δὲ φενάλε τῆς πράξης αὐτῆς εἶναι ἀληθινὸ θεατρικὸ εὐρημα ἐντελῶς χαριτωμένο καὶ πρωτότυπο, ποὺ δείχνει ὅτι ὁ κ. Ἰωαννόπουλος ἔχει φαντασία καὶ φώτιση. Καὶ θὰ συμβούλευα τὸν ἀγαπητὸ φίλο, νὰ μᾶς ἔδινε ἔργα περισσότερο ποιητικὰ, ἀνώτερα στὴν καλλιτεχνικὴ τους ὑπόσταση, γιατί, νομίζω πῶς ἡ ἰδιοσυγκρασία του, κάπως ρωμαντικὴ, θὰ εὗρισκε πιὸ ἄνετα τὸν δρόμο τῆς νὰ ἐκδηλωθεῖ μὲ λεπτότητα καὶ συγκίνηση, ὄχι σὲ κωμωδίες μὲ σατυρικὴ διάθεση, ἀλλὰ σὲ «κομεντί» ὅπου μ' ἕνα τίποτα, ὡς θέμα, ἕνας συγγραφεὺς σὰν τὸ Ἰωαννόπουλο θὰ μᾶς ἔδινε πολὺ ἀξιόλογα πράγματα.

Ὁ κ. Ἀργυροπούλου στὸ ρόλο τοῦ καθηγητῆ ἦταν, ὅπως πάντα περιφημὸς καὶ πλάι' του ἡ κυρία Μιράντα Μυράτ ἦταν κι' αὐτὴ γοητευτικὴ. Ἐνα ζευγάρει ἀπόλυτα καλλιτεχνικὸ. Ὁ κ. Σπύρος Μουσοῦρης ἔπαιξε ὥροια ὅπως καὶ ἡ κ. Κατίνα Κολουβά, στὸ ρόλο μιᾶς ἠλικιωμένης σπιτονοικοκυρῆς μᾶς ἔδωσε ὄλο τὸ μέτρο τῆς ἀξίας τῆς. Ὁ κ. Χέλμης σκόρπισε—ὅπως συνήθως τὸ γέλιο στὴν πλατεία καὶ ἡ παράσταση θὰ ἦταν συνολικὰ ἀπὸ ἀπόψεως ἐρμηγεῖας ἂν δὲν ὑπῆρχαν ἀνυπόφορες παραφωνίες ἀπὸ ἄλλους ἠθοποιοὺς τοῦ θιάσου.